

متن پرسش

سلام آقای طاهرزاده: یه راهنمایی از شما می‌خواستم. آقایی در جلسه ای میگفتن اهل طریقت با ریاضت به خدا و نور میرسن حالا بلا و ریاضت یه تفاوتی داره؛ بلا فعل خداست که سر سفره بنده اش میزاره تا با اون بلا بنده رو به سمت خودش بکشونه. عامل بلا خود انسان نیست و خود انسان مصدر و منشا و علتش نیست که بهش بلای عرفانی میگن. خدا کسی رو دوست داشته باشه اون رو به بلا دچار میکنه و اگه خیلی دوش داشته باشه می‌چیندش یعنی همه چیز رو ازش میگیره مال و همسر و فرزند و... که کلا از دنیا و محبت دنیا منقطع بشه طبق اون شعر که میگن: هر که در این بزم مقرب تر است جام بلا بیشترش می‌دهند. خدا بد بنده اش رو که نمیخواد و صلاح آدم رو میخواد ولی چرا برای اینکه بنده رو به خودش نزدیک کنه همه چیز رو ازش می‌گیره؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این موارد به این نکته می‌توان فکر کرد که هر آنچه مانع راه است را از او می‌زدایند، نه آن‌که امکان زندگی کردن را از انسان دریغ کند. و در این رابطه ملاک ما سیره انبیاء و اولیاء می‌باشد. موفق باشید